

Върни ме, Боже, да имъ помагамъ! День и нощъ ще работя, ще мисля и ще скърбя, само тѣ да бждатъ доволни отъ своето нещастие, въ което сж хвърлени, нито по твоя вина, Господи, нито по тѣхна. Тѣ се родиха съвсемъ безобидни, тѣ не знаяха да причиняватъ зло на ближнитѣ си, тѣ щѣха да останатъ все такива безобидни и мили души, ако не бѣха научени отъ алчнитѣ за чужди земи — за наши земи, за богатство и отъ тия, въ чийто души се е посѣлила умразата и вѣковната вражда. Стига да се свърши войната, тѣ ще се върнатъ мирно и чинно въ домоветѣ си и веднага ще се заловятъ за оралото, за да порятъ грѣдѣта на земята и измъкнатъ нейнитѣ сокове за храна на малкитѣ си хрисими дечица.

Радости не желая, защо ми сж тѣ? Родината сега плаче и животътъ на тия млади и невръстни деца, измъкнати отъ майчинитѣ скути е въ опасностъ. Азъ искамъ само сила и скръбъ. Скръбта ще избистря мислитѣ и стенанията на немощнитѣ, ще сж сигнали да се не почива, а да се работи, до тогава до като не престанатъ нещастията между хората. . .

Людмила надвечеръ дойде и се сбогува. Тя си заминава въ село. Получила е назначение за учителка въ прогимназията. Тя ще открие сама тая година и тритѣхъ класа. Тя е радостна, че ще се отдаде на работа. Тя има свой миръ, който е мирътъ на децата ѝ, и не може да се отдѣли отъ него. И въ великото нещастие, все има малко повече радости отъ веселитѣ очички на нейнитѣ малки деца. . . Отъ грижитѣ за тѣхъ, тя забравя дори, че и мжжътъ ѝ е на фронта и всѣки мигъ може да стане изкупителна жертва за освобождаването на нашитѣ братя отъ робство.

Боже, запази братята ми, запази българския народъ!

21 Октомврий

Щомъ се съмна и азъ, безъ дори да съмъ закусила, излѣзохъ на двора за да дишамъ чистъ въздухъ. Гърдитѣ ми по свободно почнаха да се дигатъ. Чистия и изо-